

B I S S C H O P · B E K K E R S B O E K

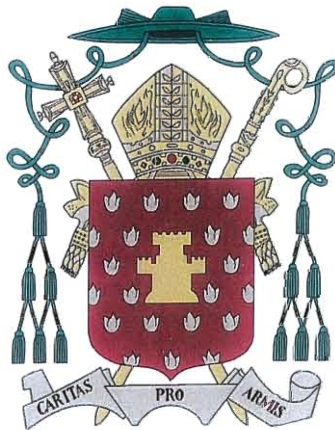
E E N T R I P T I E K

door
Threes van Dijck
en
Jan Peijnenburg

O P Z I E K E N B E Z O E K

Bisschop Bekkers
zegt in een droom
'ik wil mijn hoofd
laten rusten
op jouw ziel'.
En dat deed hij toen.

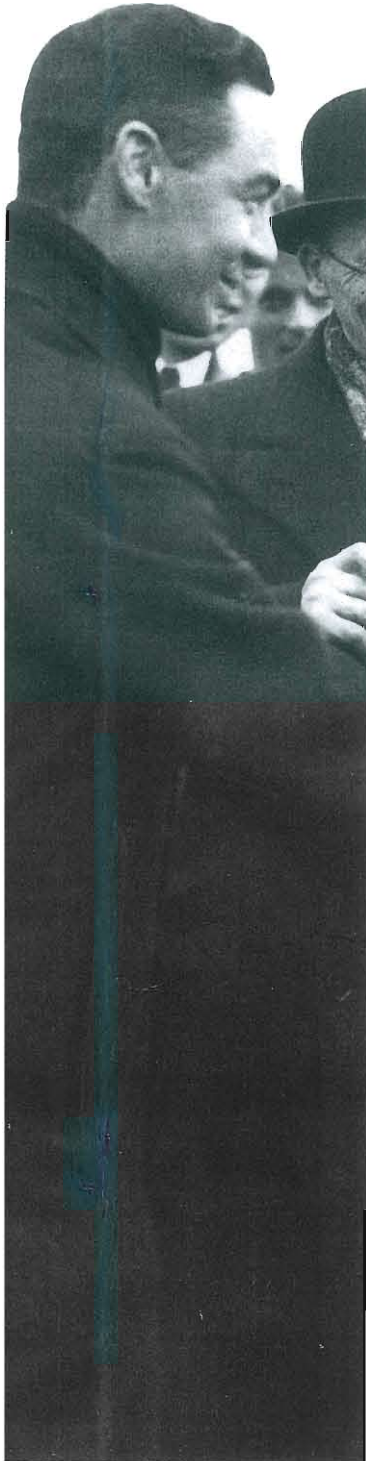
+

Bisschop Marinus Bekkers
zag liefde
buiten zich
omdat hij liefde had
in zich.

Hij kon de liefde
zien.
De liefde zat
in hem.
Daardoor.

+

Bisschop Riny Bekkers voerde
in zijn wapenspreuk
de liefste naam van God
'Caritas'
'Caritas pro armis'.

De ogen van God

Bisschop Bekkers viel in jou -
jij viel in zijn hart binnen.
Hij keek naar jou zoals een man
naar een vrouw kijkt.
En toen jij zijn blik beantwoordde
was je vrouw.

+

Pas als je lichamelijk kunt zien,
kun je echt geestelijk zien.
Lichaam en ziel zijn tezeer één
om buiten of los van elkaar
gezien te kunnen worden.
Zo hebben jullie elkaar helemaal gezien.

De zegen van Bisschop Bekkers

Voor Threes en Jan is deze bevestiging van doorslaggevende aard geweest. In een gesprek met Bisschop Bekkers vertelden zij van hun liefde voor elkaar, ook van hun vaste wil het priesterschap samen voort te zetten. Hij had geloof en vertrouwen in hen en gaf hun zijn zegen - letterlijk. Bij het afscheid zei hij : 'Kniel hier maar eens neer, want jullie zullen door een storm heen moeten'. Dan legde hij zijn grote brede handen op hun hoofden en zegende hij hen. Het gaf hun de moed van een zending.

TOEN

Toen was religie nog spel
en was het leven religie.

Mensen lachten nog omdat ze
van God konden houden.

Toen werden de tekenen van
toewijding nog fier gedragen.

Een sluier was een sieraad
een kruisje een ereteken.

Toen lachten priesters je toe
als zij je schoonheid zagen.

Bekkers en Janssens wereldlijken
die geestelijk van mensen hielden.

NU

God is onzichtbaar geworden
geen taal of teken meer van Hem.

Priesters zijn wereldvreemden
en vrouwvijandigen geworden.

Haar wordt de mogelijkheid onthouden
een nieuw priesterschap te baren.

Zij is van het priesterkoor verdreven
omdat zij geen man heeft kunnen worden.

Maar God blijft in lief en leed
zich met mensen vereenzelvigen.

Hoog in de geesten en diep in de harten
van vrouwen en mannen leeft Hij voort.

Ontmoeting

Om van Bisschop Bekkers
te kunnen houden,
hoef je hem niet
persoonlijk te ontmoeten.

Tallozen hielden van hem -
(bijna) iedereen en als
je niet van hem hield,
dan lag dat wel aan jezelf.

Threes zag, hoorde,
voelde de aanwezigheid
van Rinie Bekkers, nog als
priester-aalmoezenier.

Dat was bij de Gidsenbeweging
en later bij de Gezinszorg.
Dat was genoeg om nooit
meer te vergeten.

Installatie van pastoor J. Janssens in de Sint-Martinusparochie in Sint-Oederode op 22 september 1963 (fotograaf C. van de Ven).

Rakelingse feiten

In de maand juni in 1960 ontving Jan zijn benoeming tot aalmoezenier van de werkende jeugd voor het gewest Helmond - een van de zes gewesten van het Bisdom. Deze benoeming ontstond op voordracht van de diocesane aalmoezenier van de Kajottersbeweging Jan Janssens.

Bisschop Bekkers kende Jan als oprichter en dirigent van het eerste boerenjeugd-orkest in Brabant in Nuland. Bij hun optreden op de Interkring in de Tilburgse Schouwburg was hij aanwezig, evenals Jan Janssens die diocesaan geestelijk adviseur was van de jonge boeren en boerinnen.

Op deze foto van de installatie van Jan Janssens als pastoor te St. Oedenrode, waar hij later deken zou worden, van waaruit hij nog later met emeritaat vertrok en in Lage Mierde ging samenwonen met een vrouw op grond van het feit dat ze elkaar dierbaar waren, wordt als datum vermeld 22 september in het jaar 1963.

Geen van beiden konden op dat moment weten, dat volledig gelijktijdig Threes en Jan 'trouwen' - niet voor de kerk, niet voor de wet, maar voor God - in de oude Joriskapel van Kasteel Stapelen te Boxtel, zonder dat er iemand bij aanwezig was. Daar hadden Kartuziers gewoond. Waren zij beiden er toch bij?

Gouden Jubileum in 2013!

Zegening

Dit was de laatste zegen van Bisschop Rinie Bekkers bij de slotviering van het ziekentriduum van de Zonnebloem op Eikenburg.

Dit was in 1965. De dood stond op uitbreken in zijn hoofd. Op die dag was hij zelf de ernstigst zieke.

Toen hij stierf in 1966 wist hij niet dat heel Nederland om hem zou treuren en huilen en zich godverlaten voelde.

Even lichtte in het jaar 2000 zijn gulle goddelijke lach op toen hij door heel Nederland werd gekozen tot de katholiek van de eeuw.

Ballade van de opstanding

Mijn liefste, mijn lieve zieke vrouw
naast mij in bed, onzeker al lieten
we de angst niet op ons toekomen.
Wat helpt nog als medicijnen het niet doen?

In mijn droom was er plotseling
Bisschop Riny Bekkers, naast mij
ergens naar op weg. Hij was onrustig,
een waas van verdriet hing over hem heen.

We gingen liggen in het gras
tegen een licht-oplopende wegberm.
Hij voelde zich niet klaar, niet af, alsof hij
niet uitgekomen was bij zijn eigen heelheid.

Plotseling zag ik in zijn borst een gapende
wonde, zo groot en rood als bij Jezus
toen hij door een verwoestende stoot
van een lans was opengereten.

Ook hij was ongekleeed, mijn hand ging
van zijn borst naar zijn buik
en raakte de uitloop van zijn schootharen.
Toen zei ik zacht tegen hem :

je zou eens helemaal gemasseerd moeten worden.
Terwijl ik dat zei, kwam mijn eigen lief
in beeld, zij die zielen kon genezen
door haar liefde over lijdenden te spreiden.

Toen ik wakker werd en Bisschop Riny Bekkers
nog in de slaapkamer was terwijl mijn vrouw
moeizaam verder sliep en vocht om
in leven te blijven, bad ik tot hem :

Riny, jij die ons zegende en ons voor
het leven verbond, jij die het fundament
gelegd hebt van ons gezamenlijk priesterschap,
houd je eigen profetie overeind -

houd mijn lief in leven, houd ons samen
want alleen samen zijn wij het toekomstbeeld
van het ambt en kunnen wij jouw droom van een
nieuwe kerk, de droom van God verwezenlijken.

's Morgens kwam zijn foto op de schoorsteenmantel
staan, een lichtje werd ontstoken en we bleven
tot hem bidden. Hij was gewoon in huis en hij
ontstak in ons zijn licht en inzicht.

En wij, die in het voorjaar voor zijn beeld
in Sint Oedenrode een bloeiende boom
hadden geplant, werden vervuld van zijn warmte
en een vriendschap die hij alleen bezat.

We wisten hoe te handelen en hij straalde
zoveel vertrouwen uit dat wij konden hopen.
Toen kwam de genezing. We vroegen ons af :
Riny, ben jij misschien ook aan ons genezen?

Zij belde

Pas toen ik
de dokter had gebeld,
dacht ik er aan
dat het juist op deze dag
tweeënveertig jaar
geleden was
dat mijn moeder stierf.
En dan maar menen
dat doden niet leven.

God, ik voel me verdrietig, angstig.
Hoe lang duurt dit lichamelijk lijden al.
Ik wil niet denken, waarom?
Het enige wat ik herhaaldelijk denk, is
er zijn zovele mensen in de wereld,
kinderen, volwassenen die véél groter
lijden kennen en die geen uitzicht hebben.

In al mijn ellende kan ik alleen maar zeggen :
God, laat mij gauw beter worden,
zodat ik weer helemaal bij U kan zijn.

Ik werk en sjouw bij wijze van afleiding
en ik zoek verstrooiing om mezelf te vergeten.
Soms kan ik het niet aan.

Ik word daarover nooit boos of opstandig,
maar ik schreeuw het uit :
God, maak mij weer beter.

Ik ben dankbaar om de dingen
die nog wel kunnen. Ik geniet
van goede en liefdevolle contacten.

Ik ben blij en intens dankbaar,
dat ik dit niet alleen hoef aan te gaan.
Mijn geliefde is dicht bij me
en in hem bent U aanwezig.
Ook U bent met hem vaak machteloos.

Er komen vragen in mij op :
waarom duurt het zo lang,
waarom moet ik dit ondergaan?

Ik kan wel lijden onder Uw leed
en met het leed van de wereld,
maar nu het zo dicht op mij aankomt
en ik het zelf onderga, voel ik me
machteloos en soms angstig.

Gisteren in een uitvaartmis bad ik :
als het Uw wil is, dat mijn leven
ten einde loopt : Uw wil geschiede.

Het is duister in mij.
Ik ben zoveel met mezelf bezig
door telkens terugkerende
confrontatie met mij zelf.
O God, help mij.

(17 - 5 - '07)

Ballade van de vertroosting

Tijdens de ziekte van mijn vrouw
verschijnt Paus Johannes Paulus II in mijn droom.
Hij, de held die van hoge bergen gleed
maar uitschoof in zijn badkamer -
de man die een invalide meisje in een rolstoel
zo liefdevol streefde zoals alleen
een minnende man dat kan.

Maar nu was er van deze grootsheid
niets meer te bespeuren.
Enkel klein en gebroken was hij,
ziek gebogen een en al verdriet.
Hij zocht met zijn linkerarm
steun op mijn schouder,
als een oudere broer met zijn
jongere broer horend bij elkaar.

Ik sloeg een arm om hem heen
om hem te ondersteunen.
Fluisterend zuchtte hij 'programma'...
ja, hij moest tot de dood toe
de last van de hele wereld
op zijn schouders dragen.

Plotseling, half ontwaakt, wist ik :
aan hem moet ik vragen om genezing
die waarschijnlijk zo weinig
om het wonder van de genezing wordt gevraagd.

Dan bad ik : Karol, jij heilige,
heel en heilig juist in je gebrokenheid
die heel je leven heeft geduurd,
leg ook nu je strelende helende hand
op het hoofd van mijn geliefde.

Bloot

Ik geniet van
jouw mooie blote lichaam
en jouw mooie blote ziel.

Het enige wat je verbergt
is wat mij zou kwetsen
als ik het wist.

Ik zie hoe de littekens
in je wezen overwinningstekens
zijn geworden op de dood.

Daar moge God jou aanzien
met mijn ogen want zo zul je
in eeuwigheid verrijzen.

In bed

Als je liefhebt
en je lief is ziek,
ga je naast haar
in bed liggen
om het idee dat zij
ziek is weg te nemen.

In plaats van ziekte
ben jij er en je hebt
geen tijd te verliezen
want de tijd is gevuld
met liefde die geneest.

Samen willen lijden,
samen dood willen gaan
is leven ver en hoog
over grenzen heen
want dan is de liefde
onbegrensd.....

Mijn liefdesspel

Als ik voor jou zorg
zorg ik voor mijzelf.

Als ik je begeer
wanneer je speels bent,
zou ik dan niet speels zijn
wanneer je ziek bent
en jou begeren
die mijn zorg behoeft?

Ook als ik je zuiver maak
ben je schoon...
Jij bent het toch
die ik was.

Wat ben je mooi.
Wat ben je lief.

Tijdens mijn ziekzijn,
mijn afhankelijkheid zie ik
hoe mooi je van gestalte bent.
Je kleedt mooi, ik geniet
van jouw verschijning.

Ik zou je veel meer
willen strelen maar mijn lichaam
is ziek en moe.
Als ik wakker word in de morgen
voel ik me veilig en geliefd.

Hoe groots ben je voor me.
Je bent dag en nacht voor mij
in de weer.
Je liefde is
onmetelijk groot voor mij.

Ik verlang er hevig naar
weer gezond te zijn
en jou te verwennen.
Ik bid vaak :
God, laat mij weer beter worden
zodat ik de liefde van mijn lief
opnieuw kan beantwoorden
en wij samen de opdracht,
die we van U ontvangen hebben
kunnen voltooien.

Liefste, wat ben je mooi.
Wat ben je lief.

Ons privé

Mijn geliefde,

Wanneer ik jou mocht overleven
en ik intens verdrietig achterblijf,
wil ik allereerst mijn best doen
jou gelukkig te laten zijn
in het grote Licht en de Liefde van God
onze Hemelse Vader en
in de volle liefde van Jezus,
jouw en mijn grote vriend.

Ik wil jouw geluk niet verstoren
door mijn grote verdriet.
Jij verdient zó in deze volle
overstijgende liefde te zijn.
Ik wil uit liefde voor jou
weer tot leven komen,
weer van het leven houden,
van mensen en de natuur,

zodat jij je ten volle kunt
overgeven aan jouw gelukkig
daar zijn bij al je geliefden.

Ik wil daaraan meewerken
door het leven weer
op te pakken en daarin
sterk en dapper te zijn -
in staat te zijn ook om

onze intense liefde voor elkaar
privé te laten zijn.

Wij weten hoe groot onze liefde is
en blijft en dat is genoeg.
Dat zal me blijvend ondersteunen,
te weten dat jij er bent,
mijn lieve geliefde
voor altijd en eeuwig.

Ook al weet ik dat jij
met jouw blijvende liefde
altijd bij me zult zijn,
uiteindelijk zal mijn heimwee
naar jou niet langer te
overwinnen zijn en zal ik
van heimwee en verlatenheid
sterven....

Herinnering

Jij mijn grootste Godgegeven
lief, een en al liefde, tederheid
kracht en solidariteit,
jij draagt mij door het leven

jij, ziel van mijn beminnen,
lichaam dat mijn pijn bestrijdt
om het van langdurigheid
en levensangst te winnen.

Je prijst en ziet mij wanneer
ik bij iedere vooruitgang
het leven oppak - als ik verlang
met jou te zijn als weleer.

Niemand kent mij beter dan jij,
voor jou blijf ik verliefd en jong.
Zoals ik eertijds met jou zong
wil ik weer zijn aan jouw zij.

Wees niet bang

Mijn geliefde,

Wanneer ik jou mocht overleven,
wil ik je één ding vragen :
help mij niet bang te zijn alleen.
Bij jou was ik nooit bang
voor gevaren van buitenaf
want jij was bij mij.

Nu ben ik bang wanneer ik jou
mocht overleven, bang dat ik me
's nachts bang zal voelen
en niet meer veilig, want
we waren altijd, thuis of niet
thuis voelbaar bij elkaar.

Reünie

Als jij in je nieuwe leven bent,
ben ik er ook al voor de helft
want wij zijn twee helften van elkaar.

Beiden zijn we dan op weg naar
hereniging, herontmoeten als God
ons weer levend samenvoegt.

God

dank voor de vitaliteit
de levenslust
en levensvreugde
waarmee U ons begiftigt

met onze jaren
komt ons einde in zicht
en toch voelt iedere
nieuwe dag als een begin

wij mogen blijven ontwaken
in uw eeuwige geboorte
en groeien langzaam
naar het laatste begin

L A N G S B R A B A N T S D R E V E N

En de boom sprak

Mensen voelen niet hoe heerlijk het is
wanneer in het voorjaar onze knoppen
glanzend van vreugde openbarsten
onder de zachte straling van de zon.
Zij horen ons niet kreunen wanneer
een kettingzaag langs onze zijtakken
zeist en wij vergeefs proberen
onze wonden weer dicht te trekken.

Mensen voelen niet wat dieren voelen:
wat het voor een doffertje betekent
dat zijn duifje door een sperwer
van het hok is geplukt en nooit meer
terug is komen vliegen. Maar ook niet:
hoe verrukkelijk het is te drijven
op de termiek tussen hemel en aarde
en in de hoge stilte te wonen.

Hoe zullen dan mensen kunnen voelen
wat God voelt als hij ons ademt
maar toch het giftig smog wordt
ingeademd van een vervuilde atmosfeer?
Hoe zullen mensen Godin kunnen begrijpen
wanneer zij haar niet zien in haar
spelend dartelen – haar barende lust
niet zingend beamen met een kus?

Beeld van God

Hij werd
op handen gedragen
door wie hij
op handen droeg.

Hij droeg hen
en hield hen niet vast
opdat zij vrij
zouden kunnen kiezen.

Hij was een pontifex
een bruggenbouwer
die mensen verbond
in lief en leed.

De storm

Hij stond daar als
een rots in de branding.
Hij zag dat er zwaar weer
in aantocht was en dat zij
stroomopwaarts moesten roeien
tegen storm en noodweer in.

Midden op het meer
zou de storm losbarsten
terwijl de stuurman
die met hen meevoer
doodmoe lag te slapen
op de achtersteven.

Zijn ogen rustten bezorgd
op hen, maar zijn blik
reikte in de verte :
daar zou de stuurman
wakkerschrikken als zij
riepen 'Wij vergaan'!

Daar zou hij de kolkende
zee gebieden, de storm
bezweren en roepen
'Wees maar niet beng'!
Daar in de verte zag
hij het, vijftig jaar later.

Nog staat hij aan de oever
en strekt zijn armen uit
over de tijd, zegenend,
gebedend, biddend -
want nu dreigt de boot
te zinken waarin hij voer.

Priesters moeten niet dansen

Deze uitspraak deed Bisschop Bekkers niet lang nadat hij vlak na de bisschopswijding hulpbisschop Bluysen ten dans had gevraagd.

Eerder had hij een gloedvolle redevoering gehouden voor de dansleraren van de Nederlandse Katholieke dansbond. Hij had de dans bejubeld als een beleving van diep-menselijke eenheid en zelfs als een religieuze ervaring. De danser zat in hem.

Maar toen was er op Huize Moorwijk te Boxtel, een vormingscentrum voor jeugd- en jongerenwerk, tot diep in de nacht een dansfeest geweest. Daar hadden de aalmoezeniers gedanst met de Kajotstersleidsters en zich geworpen in de roes van de zinnelijkheid.

Kort nadien was er in Missiehuis Christus Koning bij Helmond een priesterconferentie waar Bisschop Bekkers sprak. Toen hij uitgesproken was zei hij : nog één ding. Even wachtte hij. Toen sprak hij de zin uit 'Priesters moeten niet dansen'. Hij keek over alles en iedereen heen terwijl hij mij bedoelde, want ik was de enige aanwezige aalmoezenier. Maar respectvol en liefdevol sprak hij mij daarop niet aan.

Ook in zijn vooroorlogse priesteropleiding gold de moraalregel 'Nullus tactus' - geen enkele aanraking. Hij wist : maak geen begin want dat is het begin van het einde.

Hij kende zichzelf : Danser voor God.

Op paasmaandag 1960 nam Bekkers deel aan de zogeheten 'Paardenbedevaart' naar het Belgische Hakendover ter verering van de 'Goddelijke Zaligmaker' (Jezus Christus). Tot op de dag van vandaag worden tijdens de jaarlijkse processie in Hakendover ruiter en paard gezegend. Deze bedevaart is vanouds populair onder de Zuid-Nederlandse katholieke boerenbevolking. Het kruisbeeld langs de route dat Bekkers hier zegent, was geschonken door 'Broederschap De Meierij'.
FOTO: 17 april 1960

Paarden

'Op de rug van een paard
en aan de boezem van een vrouw
vind je het grote geluk'

(Spreuk van Bisschop Marinus Bekkers,
waarmee hij -op een concours hippique-
in een toespraak een Arabische spreuk
citeerde...)

'Het paradijs op aarde
ligt op de rug der paarden'

(Spreuk van prof. Jan van Dinther
op Klein Seminarie Beekvliet
waar hij priester en sportleider
tevens was en zelf voetballer.
Buiten de muren was hij ruiter)

'Mensen met paarden
hebben een hemel op aarde,
maar als zij sterven
is er niets meer te erven'

(Spreuk van Lilian Lamers,
tandarts en amazone)

Gods paring

Het paard lacht
met de tanden bloot
en snuift de geur
van twee geliefden
terwijl het zich buigt
over de omheining.
In de bermen
vrijen de bijen
met de bloemen.
Eenden broeien
in de ruigte
van de beemd.
En alle leven voelt:
God is aan het paren.

Onstuimig kust hij
de mond van de
wilde roos.
Het goddelijk zaad
stuift door de velden.
De geur van God trekt
een wellustig spoor
van dier tot dier.
Alles hunkert naar
de schoot van Godin
die zich lachend ontvouwt
in een paardebloem.
En het paard staat
in volle glorie.

Liefdesgemeenschap

Het tafelblad waarop ik leun
heeft nog de echo in zijn nerven
van het liefdefluisterend gekreun
van twee bomen toen zij paarden.

De wollen trui die ik draag
geurt nog na van schapenvacht en
van de ram die zijn ootje graag
besprong en met haar paarde.

De schoenen aan mijn voeten zijn nog
in leven vanaf de dag dat het embryo
kalfje werd en leefde van het zog
van moeder die met vader paarde.

En wat we eten, koren groente fruit,
de duizend en een kruiden lekkernijen,
zij zijn de liefdesvruchten van de bruid
die de eeuwige bruidegom vergaarde.

Dit is begin van alle menselijkheden,
schaal van vruchten voor de dorst.
Hier vloeit de bron van de gebeden,
verzadigt honger zich met moederaarde.

Daarom is het leven één paringsdans
waarin de mens de koningsdanser is.
En altijd hangt er een lauwerkrans
rond de bron waar God zich openbaarde.

God op de schelf

Terwijl de koeien
samen sliepen
op de stal,
klommen twee lieven
langs de ladder
naar het hooibed
op de schelf.

De lingerie hing
als feestversiering
aan de balken.
In een moment van
uitzinnig lusten
vierden zij God
onder de gebinten.

Het zachte kreunen
zwol aan tot een lied
op het hoge altaar
van de liefde.
Het zaad van
madelieven veerde op
in een luide schreeuw.

Even spitsten
de koeien de oren.
Wat hoorden zij:
de naam van God?
Zacht steunden zij
als zij zich keerden
op de andere zij.

Zij wendden hun
hoofden naar het luik
en snoeven, toen een
geur van liefde
van de ladder daalde.
Een lichte gloed
lag op hun huid.

Artemis

Te Ephese staat
langs de weg naar
de woning van Mirjam
de borstenboom
een robuuste beuk
oervrouw met borsten
twee gaaf naast elkaar
naar het zuiden
een borstenkrans
naar het oosten
uitgetild boven haar
glanzende taille.
Schuilend onder
een dak van takken
als kleine meisjes
beschroomd wanneer
mensen hen gadeslaan.
Soms schudt borstengodin
met haar zachte lijf
als de hartstocht
uit haar wortels
haar naar het hoofd stijgt.

Recht tegenover haar
staat haar man
borstelig van stam
onophoudelijk in erectie
tot de bloesems geuren
en hij overstuift.
Hij danst door het lover
en beukt haar lichaam
dat van verzadiging beeft.
Haar borsten bewegen
en kijken hem aan.
Dit is de god van het woud
en de pijn van de liefde.
Zij hoort zijn kreunen
en dronken van liefde
kust zij zijn zaad.
Een barend boom is zij
wanneer in de herfst
een regen van beukenootjes
door de bermen ruist.
Dan druipen haar borsten
als watervruchten.

Onder aan haar voet
een jong beukeboompje
dat net kan staan.
Soms huilt het van dorst
naar de moederborst
wanneer de stormen striemen.
Verliefden die overal
ballen en billen zien
in het stuifzand
van een heuvelrug
en lichamen van goud
in het golvende koren
vallen in een droge sloot
als rijpe vruchten
in elkaars schoot.
Een geur van noten
en vers geplukt fruit
wademt als dauw omhoog.
De borstengodin trilt
van ontroering
en de stamgod
knipoogt naar haar.

Ik stond
te dromen
tussen andere bomen
totdat er een
haar zachte schors
voor mij openplooide
en ik de bloedstroom
zag van haar hart.

Uitzinnig
barstte ik
uit mijn huid.
Ik stond
in betovering
en groeide
als een levensboom
met haar samen.

Nu zie ik
overal
in de berm
zaailingen
borelingen
schuilen
onder een dak
van groen.

Trillend van leven
richten zij zich op,
jongetjes en meisjes
en spreiden
hun glimlach
op de grond.
Ik droomde
en had zo lief.

Canidas

Ik sta hier in de berm wat onopvallend (dacht ik) langs de weg van St. Oedenrode naar Boxtel. Ik ben gewoon mezelf, een populier als alle andere eenvoudig in de rij. Wij genieten mateloos van het toverlied van de nachtegale, die zich nestelen tussen de bramen. Door onze bladeren gonzen de goudvinken en het roodborstje kijkt ons met grote wonderogen aan. En wij bomen genieten van elkaar! Sinds ik echter bij de mensen opval, word ik me steeds meer van mijn eigen schoonheid bewust. De een vindt mij een toonbeeld van vrijheid en levenslust... en zet zijn wagen even langs de kant. De ander vindt dat ik niet netjes ben zoals ik ben en dat dit er eigenlijk niet mee door kan... en schakelt naar een hogere versnelling. Maar ik ben gewoon mezelf, onbeschaamd onschuldig.

Ik heb horen verluiden, dat het aan potente mensen niet toegestaan is de weg naar God te markeren. Ik hoor dat dat van God niet zou mogen. Zij zouden de aarde roemen als de hemel van God... Maar toch: laat mij maar als symbool van de mannelijkheid van God langs de Brabantse wegen staan, in een land waar de vrouwelijkheid van Godin zich uitspreidt in de beemden aan mijn voet. Ik mag van God, van mijn God die zich in mij openbaart en uitrekt naar de hemel. En ik voel me als teken van hoop opgericht voor de toekomst.

De laatste keer dat alles in mij huilde, was toen hier aan mijn stam rakelings voorbij de begrafenisstoet trok van bisschop Rini Bekkers. Het Adagio van Albinoni, dat toen met de lange rijen rouwende mensen meetrok, kan ik sindsdien niet meer horen zonder dat mijn adem stukt. Het klonk zo droevig door de dreven, zo verloren... Eerder had ik hem voorbij zien rijden op zijn paard. Hij praatte hardop tegen de merrie en streek haar over haar manen en glanzende hals. En als zij de vriendelijke woorden hoorde van zijn warme stem, zwiepte zij met haar staart. Soms praatte hij half hardop in zichzelf. Dat waren lange gedragen zinnen alsof hij preekte. Als zijn lippen alleen maar bewogen, bad hij... Ik was toen nog maar een twijgje vergeleken bij nu. Als zij mij nú zouden passeren, zou de merrie lichtjes hinneken en de bisschop fijntjes lachen. Zij wisten wat ze aan elkaar hadden. De natuur mocht

van hem en hij mocht van de natuur. Ik noem hem Rini, zoals zijn vrienden hem noemden, want ik hoor bij hem en hij hoort bij mij...

Rini ligt nu al vijfendertig jaar verstild, diep gestorven onder de rode reuzenbeuken op het kerkhof van St. Oedenrode. Achter hem rijst de Odakapel op. Dit is zijn geboortegrond, de voedingsbodem van zijn jeugdliefde voor God. Deze plaats ademt geschiedenis. Hier stond de tijd even stil. De liefste gelovige in honderd jaar ligt hier te ruste: de man die van mooie paarden en van sterke mannen hield als waren zij het lichaam van God – die met zijn rustige bruine ogen vrouwen aankeek als waren zij de ziel van God. Hij sprak na eeuwen het verlossende woord: mensen houdt van elkaar, weest trouw in het genieten – ik wens jullie de vrijheid van de kinderen Gods...

Als de herfststormen de bomen striemen, stuiven de blaren door de laatste asters. Alleen in de hartslag van de geschiedenis stroomt de liefde mee. Het is God die innert en herinnert. De sluitsteen biedt beschutting tegen vergankelijkheid en vergetelheid... wachtend tot hij zal worden opgetild op de jongste dag.

De Geest ruist door mijn gebladerte en speelt langs mijn stam. Ik heb haar lief. Zij raakt mijn ziel. Mijn lichaam is niet van hout maar van vlees – mijn sappen zijn mijn bloed. Mijn geest woont in de stilte. Wij bomen spreken niet de taal van mens en dier. Onze groei en bloei is onze taal – wij horen en zien door de poriën van onze schors. Wij weten zo veel... Wij zien het grote verband, de samenhang van de natuur. Wij kruinen hoog boven het landschap uit en turen in de verte. Wij ademen hogere lucht en zuiverheid van een hogere orde. God is dichtbij...

Ach, het zou een van ons, de paradijsboom geweest moeten zijn, die volgeladen met verboden vruchten de natuurlijke onschuld van de mensheid bedierf... Wij verbazen ons over de mensen: zij spreken van hun schaamte waar zij hun trots bedoelen. Angstvallig verbergen zij zich voor elkaar. Slechts hun kruin en vingertoppen steken uit de omhulling van hun ademend lijf. Toen de mensen vijgeblarenbroekjes gingen dragen, werden zij zichzelf en elkaar tot vijand. Het lichaam werd de vijand van God – God de vijand van het lichaam.

Sindsdien zijn het haast onbelichaamde geesten die de kerken leiden. Zij markeren de 'omwegen' naar God. Zij verkondigen de gevallen natuur van de mens en wakkeren de argwaan aan tegenover het lichaam. Hoe bloedarmoedig wordt daardoor de geest en hoe vreugdeloos het geloof. De kerk is zo melancholiek. Zij lacht het leven niet toe. En zie: de kerken lopen leeg en worden afgebroken. Mensen stormen naar buiten en klimmen over het hekwerk van de moraal. Zij snakken naar uitzicht, ruimte, adem. Zij snakken naar God.

In de bermen, achter de schermen wordt de eerste bloei zichtbaar van een geloof zoals wij bomen dat hebben: mensen richten zich op in hun zelfwaarde en herkennen zich in God. Zij worden zich van ons intieme leven bewust en kijken naar de dieren als hun soortgenoten. Zij omarmen elkaar en willen liefde uitdelen als dagelijks brood, als levensdrank om niet te verkommeren. Zij redden elkaar van verdrinking en verhongering, van vervreemding en vereenzaming. Zij worden God gewaar zoals wij bomen God voelen stromen binnen onze bast – zoals dieren Godin voelen ontwaken in het morgenlicht.

Rini Bekkers moest zijn paard op stal laten staan. Het paardehoofd-stel hangt nog aan de muur. Maar misschien is hij straks de derde ruiter, fier gezeten op een zwarte Gelderse merrie, uitgereden om de bomen en gewassen te beschermen. Of rijdt hij nóg door de Brabantse dreven als de boer die met zijn klompen aanvoelt, dat priesters gewoon moeten kunnen trouwen en het priesterschap moeten kunnen voortplanten. Misschien is hij al op weg naar den Bosch om de vrouwen te feliciteren, die (door) God gewijd zijn en als orantes voor Gods aanschijn treden. Hij is een van die heilige geesten die deze tijd beademen met licht en nieuw leven. Ik zie hem steeds weer voorbij komen, op weg naar den Bosch...

Ik sta hier als boom van genade, teken van genezing van de oerwonde die nooit een oerzonde is geweest. Ik ben een biddende boom. Asjeblijf: laat mij staan!

Wie een boom plant
is als God
op de derde dag

Wie een boom plant
bewaart de zaden
van het leven

Wie een boom plant
bouwt een nest
voor een vogel

Wie een boom plant
haalt adem voor het kind
van de toekomst

Wie een boom plant
plant zich een eeuw
verder voort.

Achteraf

In mijn stoel bij de haard
wordt mijn aandacht getrokken
door een kopergravure aan de wand :
Bisschop Bekkers geeft de ziekenzegen
op Eikenburg, het jaar voor zijn dood.

Sinds hij ons zegende en de handen
oplegde in het bisschoppelijk paleis
van den Bosch in 1964, is hij ons zegenend
blijven volgen en volgden wij hem.
Wij deden wat hij wilde doen :

kiezen voor armen en arbeiders,
recht staan om recht te verwerven
voor gehuwde priesters en hun vrouwen,
voor priesters en hun vriendinnen,
voor priesteressen met elkaar.

En nu vieren wij Eucharistie met hen
en roepen wij hen terug naar zichzelf.
Als zij eenzaam zijn en oud,
bezoeken wij hen om samen te weten
dat God het is die onze jeugd verblijdde.

Plotseling valt er een helder licht
bij ons binnen - alsof hij zegt :
lieve vrienden, jullie zetten
mijn bisschopsambt voort - zoals
jullie het doen, zou ik het doen :

je broeders en zusters bevestigen,
met liefde hen aanzien, die zelfs
niet meer lijken op wie zij waren,
brood van geloof breken, wijn van liefde
drinken, als Jezus aan tafel met elkaar.

Nu weten wij in diepste nederigheid :
het bisschopsambt is op onze schouders
gelegd om een brug te bouwen over
de wateren van geloof en leven
die uit elkaar gestroomd zijn.

Mijn Allerliefste

Ooit zei ik tot jou :
in jouw verkondiging
lijkt jouw stem op
Bisschop Bekkers.

Zoveel jaren later
zeg ik tot jou :
zoals je schrijft en
mensen tegemoet treedt

in liefde en vriendschap,
lijk je niet alleen
op hem maar bèn je
Bisschop Jan Peijnenburg.

Dank lieve God
dat ik U ten volle
in Jan mag herkennen,
in hem U mag liefhebben.

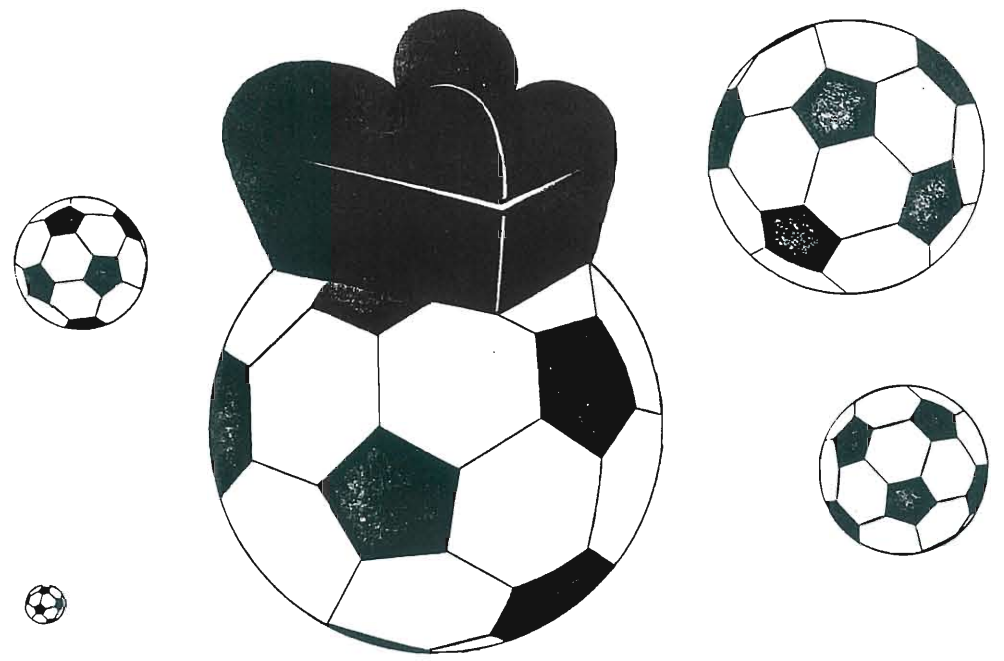
Wanneer ik Jan bemin
bemin ik U,
wanneer ik U bemin
bemin ik Jezus.

Wanneer wij elkaar
als geliefden beminnen,
is uw Heilige Geest daar
om ons te inspireren

en te leiden naar wegen
waar wij vruchtbaar
mogen zijn naar velen
om ons heen -

in aandacht en liefde
in zorg en toewijding,
zodat uw liefde voor mensen
zichtbaar wordt en concreet.

Dank lieve God
dat wij aan velen
uw fakkel van licht
door mogen geven.

P.E.S.T.

1934-1984

I N H E T O P E N V E L D

Als...

Als ik niet 10 jaar
in het eerste elftal
had gestaan van het
Klein en Groot Seminarie
om uitwisselingswedstrijden
te spelen met andere
priesteropleidingen
zoals Berne Heeswijk

was ik in 1957 niet
opgesteld geworden in
het kapelaanselftal van
bisdom den Bosch

had ik niet gevoetbald
op het hoofdterrein van
Eredivisieclub Volendam
tegen bisdom Haarlem...

Als Bisschop Bekkers daar
niet langs de lijn had
gestaan en 'bravo'geroepen
had toen ik vijfmaal scoorde

en hij zijn legendarische
tafelspeechen na afloop
niet gehouden had en
P.E.S.T. en R.E.S.T.

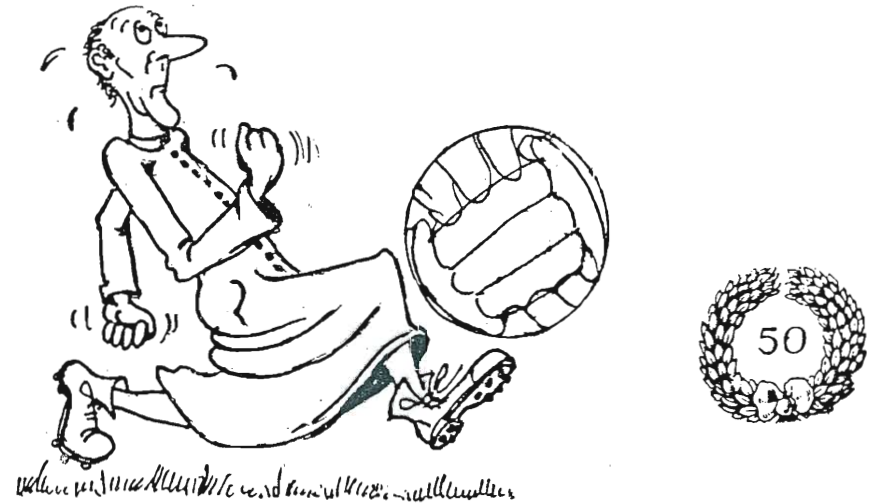
als tweelingen verbond
waarbij hij altijd
zo lang praatte en
de glazen hief

dat de verliezende partij
werd uitgeroepen
tot morele en
eigenlijke winnaar

was ik wellicht levenslang
een verliezer geworden
waar ik nu een winnaar
ben dankzij hem...

25-jarig priesterfeest van pastoor R. Barten - Den Bosch, 17 mei 1938
 Kapelaan M. Pijnenborg
 Kapelaan W. Bekkers

VIJFTIG JAAR P.E.S.T. : een schone voleinding. Een Gouden Jubileum. Een bewijs van vele jaren taaie volharding, een teken van pastorale vitaliteit, het bereiken van talloze tussendoelen (goals) naar het einddoel : de finale van een ludiek kerkelijk groepsgebeuren. Ieder jaar had het weer zin, ieder jaar was er weer zin. De dinsdag na Pasen : voor P.E.S.T. een heiligendag. Dan werden de stichters en oprichters herdacht.....Pijnenborg...Bekkers.... De oude helden memoreerden de heldendaden van weleer, terwijl de jonge strijders het werk deden. Grote aanvoerder binnen of buiten de lijnen, onvermoeibaar, hij de speelbal van zijn eigen voetbalharts-tocht : Toontje van de Ven. Maar P.E.S.T. zou nooit zijn geweest zonder R.E.S.T. Jaarlijks werden de vriendschapsbanden weer nauwer aangehaald met de mannen van Haarlem / Rotterdam. Als een rots in de branding stond daar jaren 'Bertus Groot' met z'n stugge kuif en altijd vriendelijke kop. Hij was in het Noorden wat Toontje was in het Zuiden. 'C'est le ton qui fait la musique'..... door Toon zat er muziek in P.E.S.T. - door zijn rondborstigheid, zijn rondbenigheid en (later) zijn rondbuikigheid. Dit is ZIJN jubileum.

Een halve eeuw hoogkerkelijk voetbal wordt nu afgerond. Maar het zaad van de ontelbare zweetdruppels dat wij op de nederlandse sportvelden met zoveel liefde en kracht hebben uitgezaaid, ZAL ooit ontkiemen. Vandaag vieren we reeds dat toekomstvisioen als een visioen voor de toekomst.

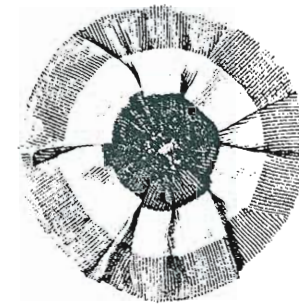
De ironie van de geschiedenis wil, dat Máry Pijnenborg P.E.S.T. opende, en dat mij de 'eer' te beurt valt (stammend uit een en dezelfde Godevaert Peynenborch uit de 13e eeuw) P.E.S.T. te sluiten.

Ik doe dat met het gelijktijdig aanbieden van het P.E.S.T.-gedenkboek, dat ik uit een archief van 50 jaar voor deze gelegenheid samenstelde, als een herinnering voor de vele P.E.S.T.-vrienden die aan deze of aan gene zijde van de lijn dit feest meevieren, als een kostbaar stuk kerk-geschiedenis....en kerkzijn. Wie schrijven de historie verder met hun voeten? Ook voor hen 'dit document'.

Straks gaat het grote spektakel beginnen. Wij treden voor het laatst tussen de lijnen; met allen tegelijk bestormen we het grote doel. Ook al regent het tegenpunten, als overwinnaars komen we uit de strijd, want wie een halve eeuw zichzelf overwonnen hebben, zijn eeuwige overwinnaars.....priesterjaren tellen dubbel.

Met sportgroeten,

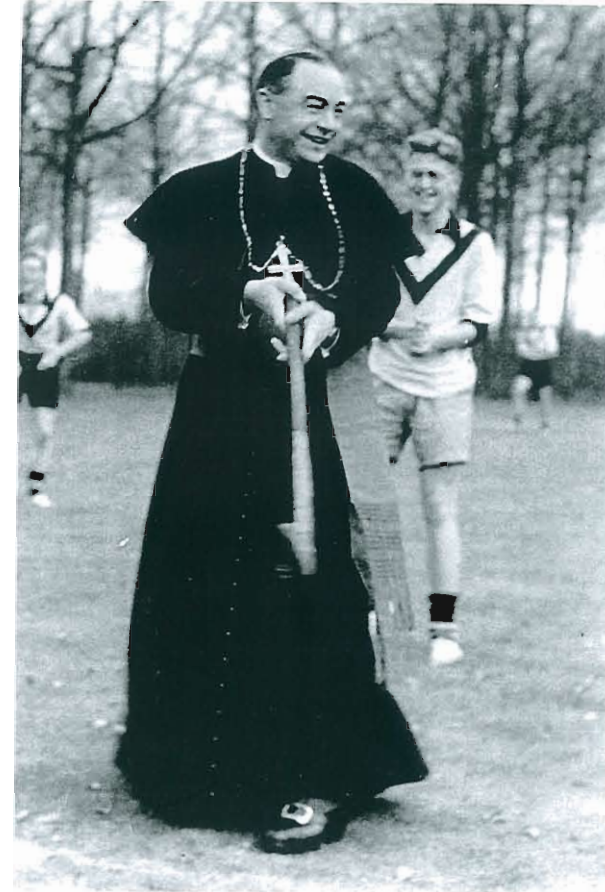
Jan Peijnenburg
voorz. Gouden Feest-comité
P.E.S.T.

SPELEND VOOR GODS AANGEZICHT

Voetballen is een mysteriespel.
Alle voorzetten worden geen doelpunten -
alle doelpunten komen niet uit voorzetten.
Uiteindelijk staan alle voetballers
voor open doel als de laatste voorzet is gedaan.
Daarna begint het spel zonder grenzen
met ontelbare ballen van licht
en eindeloze slidings
over de wolkenvelden

In het spel overstijgt de mens zijn aarde-gebondenheid
en overschrijdt hij de grenzen van ruimte en tijd.
Spelen kan de mens eindeloos.
Als het leven een spel wordt zijn er veel momenten
van vervulling en gelukzaligheid.
Het spel tussen mensen, of ze nu voetballen of kaarten,
het spel van scheppen en herscheppen,
het liefdesspel van mensen deur voor deur,
het liturgische spel waar je in tekens en gebaren
met God aan het spelen bent.
In het mysteriespel van de liturgie kunnen mensen
openbaren en ervaren, dat alles zijn eigen én
zijn verwijzende betekenis heeft :
gespeelde levenswerkelijkheid.
Een boom is een boom, maar is tegelijk aangelegd
op het juichende lied dat hij kan zingen,
wanneer hij geworden is tot een viool.
Wat is de mens? Steeds weer breekt hij in een
zee van liefde en onsterfelijkheid naar buiten.

Romano Guardini zegt : Liturgie als heilig spel,
iets wat ik meer en meer ga begrijpen.
Voor God een spel spelen, niet een kunstwerk scheppen,
maar zelf kunstwerk zijn : dat is het diepste wezen
van de liturgie. Vandaar ook dat verheven samengaan
van diepe ernst en goddelijke blijheid.

Of zoals Dom Helder Camara het zegt :
Is het uur niet gekomen,
engelen van God,
om de mensen opnieuw de dans te leren,
die ontmoeting is, tot elkander komen,
eenheid en gebed?

In de sacrale dans staat het 'ronde'
voor het goddelijke. De cirkel, de kring,
de ronde van zon, maan, aarde als heenwijzing
naar het oneindige. Rond is heilig.

De voetbal is heilig.....

priesteropleiding

NIEUWE VACATURE D.P.C. : VOETBAL-COACH

Aanstellings-eisen : priester en sportman tevens

Terwijl de P.E.S.T.-leden allen een grote voetbal-carrière achter zich hebben liggen op het Seminarie, dat eigenlijk een verkapte sportschool was (met dagelijks goaltje schieten, een partijtje opzetten of de roemruchte klasse-wedstrijden...en de interlands niet te vergeten), was voor de nieuwe theologen voetbal geen dagelijks brood meer. En toen was de liturgie ook nog een spel. Zelfs : als je niet door een housteren mis heen kwam, ging het spel niet door..... Kennen onze pastorale werk(st)ers de techniek nog wel van het kerkelijke voetbal? En zijn zij bekend met de karakteristieke geest van dit totale voetbal? P.E.S.T.-voetbal gebeurde steeds in de volkstaal : er was geen woord hollands bij noch op het veld, noch in de kleedkamer, noch aan tafel waar de wijn weelderig vloeide en de opgebrande lichamen krachtig werden gerestaureerd. Hier kwamen de onsterfelijke Brabantse tafelspeeches van Bekkers tot stand. Vloeken mocht op zo'n dag van verminderde toerekeningsvatbaarheid ook. Uiteindelijk was het een soort bevrijdingsfeest : uit de gazen wanden van de biechtstoelen tijdens de Goede Week, uit religieuze oververzadiging met Pasen. In de kracht van de schoten kwam je vrij van overtollige genade, een teveel aan beleden schuld. Dat was zalig.

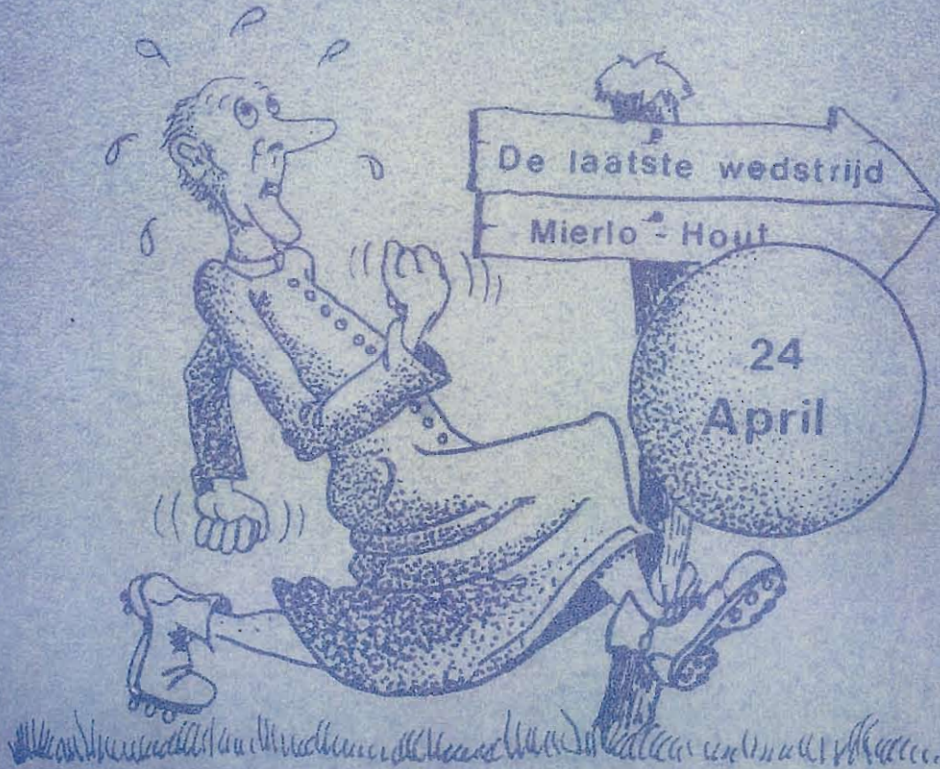
Op het D.P.C. moet een trainer in vaste dienst genomen worden, om een gedegen pastoraal voetbal-programma op te zetten. Er moet dus een afdeling 'sport en spel' komen. Dat ontbreekt in de pastoraal; daarom gaat het er allemaal zo ernstig en zwaar(moedig) aan toe. Tal van jonge kerels zullen de kriebels in de benen krijgen, als zij ontdekken dat voetballen een werkelijk deel is van het ambt.....En dan komt vanzelf het gemengd voetbal en het damesvoetbal de pastoraal binnen.

R O M A L O C U T A.....C A U S A F I N I T A

In 1968 viel op het Tweede Vatikaans Concilie de beslissing over P.E.S.T. : nooit zou er een pastoraal jeugdelftal in het veld gebracht kunnen worden want iedere hoop op 'eigen kweek' werd de bodem ingeslagen. Zonder voortplanting van het voetbalgeloof was de toekomst van een kerkelijke voetbalclub niet langer gewaarborgd. Overigens heeft het P.E.S.T. altijd al ontbroken aan echte ballenjongens, geboren en getogen in de schoot van de kerk. Meestal strekte een P.E.S.T.-veteraan zijn stramme leden om op de meest onwaarschijnlijke ogenblikken met zijn zakdoek te gaan zwaaien, daarbij naar de scheidsrechter schreeuwend dat die moest fluiten. Nu slaat de vergrijzing pas echt toe. Je ziet mensen van het begin van de wedstrijd al verlangen naar het einde. En koppen met klets koppen is pijnlijk om te doen en aan te horen. En hoé ver is het doél.

De **P.E.S.T.** heerste van
1934 tot 1984

50 jarig jubileum

Leven met de belofte

Terwijl de top van de kerk steeds hoger boven de basis gaat uitsteken (naarmate het vacuum tussen top en basis groter wordt) en (helaas...) de laatste wachters in de nacht aan de basis veroordeeld worden tot een museumachtig kerkelijk bestaan...terwijl de basis hen niet draagt - zullen in het niemandsland de nieuwe natuurlijke leid(st)ers en profete(sse)n tevoorschijn treden. Dat zullen zijn de priesters en priesteressen van alledag, ook al blijft de kerk hen hardnekkig 'leken' noemen.

Het gaat er nu maar om : zullen zij het spelen leren? Want.....

BALLEN IS VOOR DE VOET EEN.....BLIJSPEL

VOETBALLEN IS EEN VORM VAN.....OVERSPEL

WIE NOOIT SPEELT STAAT ALTIJD BUITENSPEL

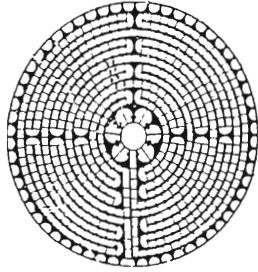
Als zij het spel ontdekken, zullen zij ook het 'voetbalspel' herontdekken. Maar P.E.S.T. zal nooit meer heropgericht worden. P.E.S.T. is voltooid (verleden tijd). P.E.S.T. gaat mét het traditionele priesterambt ten onder.

Zal nu L.E.S.T. de trofeeën overnemen, de idee, de spirit(ualiteit)? Dat zou de naam kunnen zijn van de ploeg, die de overbrugging maakt naar het jaar 2000 : LEEK EN SPORTMAN TEVENS. Onze afgestudeerde theologanten zijn immers na de laatste Synode verklaarde leke-jongens en leke-meidjes.

Nog 15 jaar zijn te gaan van de 40-jarige woestijntocht, die eindigt in 2000. Dan vangt het volle en volwaardige nieuwe ambt aan -als nieuwe kerkelijke werkelijkheid- waarin mannen én vrouwen, gehuwden én ongehuwden geloof en leven zo diep met elkaar zullen verbinden dat alle scheidsmuren zullen zijn geslecht.

Dan komt ook vanzelf B.E.S.T. tot stand : BROEDER EN SPORTMAN TEVENS Broeder en zuster, broer en zus in de zin van volle gelijkwaardigheid en gelijke volwaardigheid.

En zij zullen zorgen dat er gevoetbald blijft worden van geslacht op geslacht.

Als de laatste tonen
van de 'last post'
zijn verklonken,
zijn vijftig jaar
jongensachtig plezier
van priesters, die
meer dan voldoende
de ernst ontmoeten,
'toegevoegd aan het
stromen van de Geest
door de schepping.
Het was goed.
Het was heerlijk.
En met wat wee
in het hart denken we
'quod bonum et jucundum..
'fratres in unum'.

Of zal er toch weer
een jonge priester
(gewijd of ongewijd)
opstaan met zo'n
atletisch lichaam en
zo'n atletische geest,
dat hij de bal weer
klem heeft en hem diep
het veld inspeelt?

Naast mijn telefoon
040 - 114956
ligt als laatste
muzikale herinnering
aan het gouden verleden
van P.E.S.T. :

de scheidsrechterfluit
wachtend op een telefoontje
van de nieuwe eerste
initiatiefnemer van L.E.S.T.,
om de nieuwe ploeg
samen te stellen
die de brug gaat slaan
naar B.E.S.T.

Dit is het visioen
van de grote Introitus
van het jaar 2000.
Dan vangen de eeuwen
der spelen aan.....
mensen spelend voor
Gods aangezicht
óveral op aarde.

En een voetbalfeest
tot in de eeuwen
der eeuwen.

Amen.

Jan Peijnenburg

De Levende

Als Bisschop Bekkers niet
zo vroeg was gestorven
zou hij door de kerk
ter dood zijn gebracht

monddood gemaakt afgezet
veroordeeld en verbannen
omdat men niet wilde
dat hij was als Jezus

die een nieuwe wereld
een nieuwe kerk zag
een God van liefde en
een God van leven.

Hij onderscheidde leken
priesters religieuzen niet
het leven was zijn kerk
de liefde zijn religie.

Levensbisschop

Als de stem van de bisschop
van het leven niet zo vroeg
was verstomd en verstild
zou hij hebben verkondigd

dat er naast een levensreligie
een levenspriesterschap
en een levensepiscopaat
in het leven zelf bestond

hij zou mannen en vrouwen
daarin hebben bevestigd
en wie toegewijd waren
met name hebben benoemd

Joop den Uyl en Herman Bode
Miet Puyenbroek en Wies Merckx
Tine Halkes en Michel van der Plas
Gabriël Smit en Edward Schillebeekx

levensbisschoppen door en aan
het leven gewijd en gegeven
aan God van de mensen
aan mensen van God

Levenspriesters

Midden vijftiger jaren speelde
zich op Groot Seminarie Haaren
een tragedie af :
daar brak de tijd.

Zij die intellectueel
intuïtief of sensitief
een nieuwe kerk
voor ogen hadden

werden genadeloos
ontslagen, weggestuurd.
Fons Weijers werd als
professor de laan uitgestuurd.

De twee stervoetballers
Herman Groels en Jan Sniijders
werden gediskwalificeerd
door een tiranieke president.

Zij droomden van een pastoraat
waarin sport en spel harten
van mensen met elkaar en
met God zouden verbinden.

Vlak voor hun priesterwijding
viel het doek : de 'ziel'zorg
was gered, de sacramenten
waren in veilige handen.

Zij die het leven liefhadden,
wilden dat God een levende God
zou worden tussen de mensen,
werden toen levenspriesters.

Bisschop Bekkers was nog geen bisschop,
zijn droom van een levenskerk
drong nog niet door,
zijn geest was nog niet neergedaald.

Hij kon de profeten van
de toekomst nog niet redden
en zijn eigen profetie
duurde maar tien jaren.

Maar toen hij uitgestegen was
boven de tijd - nu hij
vanuit eeuwigheid mensengeest
is in hemel en op aarde

licht hij op in geesten,
vonkt hij als een vuur
in mensenharten, werkt hij met
beide handen aan een nieuwe kerk.

Hij blijft de profetengeest,
verkondigt de goddelijke vrijheid.
Hij is de medespeler van
Herman en van Jan, want zie

hoe zij juist door uitsluiting
en uitstoting vrij kwamen
om door hem opgesteld te worden
in het elftal van levenspriesters.

Zij zijn de nieuwe stichters
geworden van een geloofsgemeenschap
van spelers voor Gods aangezicht.
En zo werden zij zelf heilig.

Het eerste elftal

Het voelde voor Piet
voor Jan en Jack en Tom
en de hele selectie
van het eerste elftal

als een transfer toen zij
Jezus zagen opstijgen
om coach te worden van
het hemels schouwspel.

Hoe moesten zij verder :
niemand had de leiding.
de training viel uit
en de kas was leeg.

Het was op de zondag
van de vijftigste dag
na het vertrek van
Jezus hun coach

dat zij in het clublokaal
zonder enige motivatie
bijezen zaten voor de
degradatiewedstrijd.

Plotseling voelden zij
licht in hun hoofd
en het wedstrijd vuur
laaide in hen op.

Terwijl een hemelse
supportersschare
het stadion volzong
met de internationale

stormden zij het veld op.
Zij voelden de kracht van
Jezus in hun benen
en scoorden er op los.

Toen wisten zij :
Jezus coacht niet meer
langs de lijn
maar in ons.

Hij is de geest
van ons spel.
Hij is het spel
van onze geest.

Zo won
het eerste elftal
van Jezus
de wereldcup.

Het heilig oog

De finale van het tijdperk priestervoetbal in Bisdom den Bosch, gespeeld in Mierlo-Hout, stond onder leiding van Frans Derks, de befaamde scheidsrechter met het korte broekje aan.

Maar hij had ook een scherp oog voor vrouwelijk schoon. Ik zag dat hij langs mensen en over mensen heen bleef kijken naar mijn geliefde. Hij vergat zijn omgeving en nam haar helemaal in zich op.

Ik stiet haar aan en zei : die man met het heilig oog ziet en oordeelt en speelt zijn eigen spel met jou. Staat hij buiten spel of is het overspel? Maar ik voel me zeer vereerd...

Ter herinnering aangeboden
aan de Leden en Oud-leden van
P.E.S.T. - Harlemensis

vanwege het Zilveren Jubileum
van MGR. W. M. BEKKERS
(Bischopelijk Beschermer)
mede in verband met de aanvang
van het JUBELJAAR
onzer vereniging

1934 1959
's Bosch Haarlem

„Mens sana in corpore sano!“
„Unus accipit bravium!“
„Sic currite, ut comprehendatis!“
Imprimatur

Groesbeek, 15 - 4 - '58
M. Pijnenborg, voorzitter. J. Ras, lid

INHOUD

I	Op ziekenbezoek	(1 - 38)
II	Langs Brabants dreven	(41 - 72)
III	In het open veld	(75 - 108)